

Eerder verschenen in de Ponyclub-serie:

Deel 1: Supershetty's op spokenjacht

Deel 2: Supershetty's op paardrijles

Deel 3: Supershetty's en de springwedstrijd

Deel 4: Supershetty's op liefdespad

Deel 5: Supershetty's ahoi!

Deel 6: Supershetty's op tv!

Deel 7: Supershetty's op geheime missie

Oorspronkelijke titel: Haferhorde: So ein Fohlentheater!

Oorspronkelijk uitgegeven in Duitsland in 2017

door Magellan GmbH & Co. KG

© 2017 Magellan GmbH & Co. KG

Nederlandstalige uitgave:

© 2020 Veltman Uitgevers, Utrecht

Vertaling: Ingrid Buthod/Vitataal

Redactie en productie:

Vitataal, Feerwerd

Opmaak: De ZrIJ, Maarssen

Omslagontwerp: Fenatic, Oostwold

ISBN 978 90 483 1814 8

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie: www.veltman-uitgevers.nl

De bosgrond trilde onder zijn kleine hoeven toen Choco met Lotte op zijn rug over het pad denderde. Koekie zat hijgend aan Choco's staart geplakt. Hopelijk kon Berend het bijhouden, maar dat kon Choco niet goed horen omdat hij zelf te veel lawaai maakte.

Het pad maakte een bocht en toen lag hun favoriete galopbaan voor hen.

'Jippiejeeee!' gilde Lotte. Ze boog zo ver naar voren dat haar hoofd boven zijn hals hing. 'We hebben de snelste shetlandpony's van de wereld!'

'En de snelste haflinger,' brulde Paul.

Opeens dook er iets bruingeels op naast Choco. Berend grijnsde de shet van opzij aan. Van schrik struikelde Choco bijna. Maar toen liet hij zijn hoeven nog wat sneller roffelen en ging de haflinger voorbij. Het moest niet gekker worden: Berend die dacht dat hij hem kon inhalen! Hij was toch zeker Choco de Supershetty!

Ze vlogen opnieuw een bocht om en hielden wat in. Niet alleen omdat Choco zo langzamerhand naar adem begon te happen, maar ook omdat het hier naar beneden liep. En bergaf galopperen was gewoon veel te zwaar.

Lotte lachte en klopte Choco op de hals. 'Dit is veel leuker dan fietsen!'

Dat vond hij ook!

Koekie kwam naast hen lopen en glunderde. 'Eindelijk weer buitenritweer!' zei zijn kleine bonte vriend vrolijk.

'En 't gras smoakt ook zo lekker,' klonk het achter hen.

Ja hoor, die vreetzak van een haflinger dacht weer eens alleen aan eten. Maar hij had wel gelijk. Bij het zien van het malse gras in de berm liep het water Choco ook in de mond.

Choco draaide zijn oren alle kanten op en snoof. Het rook alsof hier wilde zwijnen waren geweest. Aan de omgewoelde aarde naast het pad zag hij dat ze hier naar eten hadden gezocht. Het zou leuk zijn als hij die kleine Freddy nog eens zag. Maar de familie van de big liever niet! Die bromberen ging hij liever uit de

weg. Voor de zekerheid snoof hij nog eens diep en toen wist hij het: de geur was gelukkig al wat ouder. Er waren geen zwijnen in de buurt.

Lotte had hem in stap laten gaan en nu stapte Choco gezellig zij aan zij met Koekie en Berend door het bos. Op hun rugen bespraken hun favoriete tweebeeners de laatste nieuwtjes over de Bloemenhof.

‘Wat denken jullie dat het wordt?’ vroeg Lotte.

‘Tante Maria zegt dat je het kunt zien aan de buik,’ giechelde Sara.

Paul proestte het uit. ‘Als het een meisje wordt, is de buik roze of zo?’

Lotte en Sara kreunden. ‘Mij maakt het niet uit,’ zei Lotte. ‘Ik vind alles leuk.’

Ook Choco begon te kreunen. ‘Maar Gravin is de moeder en dat is AFSCHUWELIJK!’ mompelde hij.

Koekie keek hem verwijtend aan.

‘Het is toch zo?’ verdedigde Choco zich. ‘Als het veulen maar half zo verwaand is als zijn moeder, berg je dan maar. Bovendien...’

Choco zweeg. Het rare gevoel dat hij de laatste dagen in zijn buik had werd erger.

‘Bovendien?’ echode Koekie.

Choco perste zijn lippen op elkaar, maar riep opeens uit: ‘Bovendien zal Lotte dan geen tijd meer voor mij hebben. Die praat over niets anders dan het veulen en wat ze daarmee gaat doen. En hoe *schaaattig* zo’n veulentje is. Daar word je toch gek van!’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Dan maken we vast geen buitenritten meer en... en...’

‘Je bent gek!’ onderbrak zijn kleine bonte vriend hem. ‘Je bent gewoon jaloers. Dat is alles.’

‘Ben ik niet!’ Choco liet Koekie zijn tanden zien. ‘Jij bent zelf gek en ik heb gelijk!’

Berend bracht zijn hoofd omhoog. ‘Heur je dat?’

De bonte shet stak zijn neus in de lucht. ‘Er komen paarden aan.’

‘Dat zijn vast die van Donderwolk.’ Choco versnelde zijn pas.

‘Wat ben je van plan?’ Koekie bleef naast zijn vriend lopen.

Hun tweebeeners hadden nog niets in de gaten, maar Choco voelde al in zijn botten dat er dadelijk een leuk avontuurtje te beleven viel!

Bij de volgende kruising van twee bospaarden ontdekte hij ze. Ze kwamen van rechts aangedraafd: een paar Donderwolk-paarden met kleine tweebeners op hun rug. En helemaal voorop paradeerde een schimmel met Dennis van Donderen in het zadel. Joepie, nu werd het leuk! Wat zou Bruno spijt hebben dat hij niet was meegekomen. Maar zijn honden-vriend vond dat hij als BEVI-agent genoeg gelopen had voor de komende paar jaar. Hij zou pas weer gaan wandelen als ze op bezoek gingen bij Berends echte familie in de bergen. En dat terwijl Bruno net zo genoot van 'heibel met Donderwolk-paarden' als Berend, Koekie en Choco. Nou, hij had mooi pech.

'Wat leuk om jullie te zien!' hinnikte Choco luidkeels, en hij zette de pas erin.

'Hooo!' gilte Lotte. Ze ging naar achteren hangen en trok aan de teugels. 'Langzaam!'

'O nee, daar heb je die lui van de Bloemenhof!' riep Dennis, en hij stak zijn hand omhoog. 'Iedereen halt houden en zijn paard in bedwang houden.'

'Vergeet het maar,' zei Koekie lachend.

PRRRT!

Op volle snelheid schoot de kleine bonte shet langs hen heen. Nu was het Sara die gilde.

‘Kom, Berend, we geven ze van jetje!’ brulde Choco naar achteren.

‘Komt veur mekoar!’ Berend zette zijn beste been voor en liet de grond trillen. En anders dan de twee geschrokken meisjes begon Paul te juichen.

PRRRT! PRRRT! PRRRT!

Als een bruin-wit-gele wervelwind raasden ze tussen de grote vierbeners door en deden net alsof ze links en rechts trappen wilden uitdelen. Natuurlijk waren ze dat niet echt van plan, maar de Donderwolk-paarden dachten van wel en sprongen geschrokken de bosjes in.

Even overwoog Choco of hij onder de buik van het grootste paard door zou rennen, maar gelukkig bedacht hij nog net op tijd dat hij Lotte op zijn rug had.

‘Nog een leuke buitenrit verder,’ hinnikte Koe-kie.

‘Het was leuk jullie ontmoet te hebben!’ riep Choco naar de Donderwolk-paarden. En Berend wenste hun ‘Nog een heule mooie dag!’